การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาลาว และข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาลาวที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

A Contrastive Study of Thai and Lao Languages as well as the Errors in Thai Usage of Lao Students at Kasetsart University

วิภาวรรณ อยู่เย็น

Wipawan Yoo-Yen

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้คือ การศึกษาความแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาไทยกับภาษาลาว และศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

การวิจัยสรุปผลได้ว่า ความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทยกับภาษาลาวที่พบจากการวิจัยครั้งนี้ มี 3 ประการคือ

1. ภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 21 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะที่มีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาลาวคือ /c^h /และ /r/ ภาษาลาวมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะที่มีในภาษาลาวแต่ไม่มีในภาษาไทยคือ /ñ/

2. ภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะควบ 11 หน่วยเสียง แต่ภาษาลาวไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะควบ

วิภาวรรณ อยู่เย็น ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย

3. หน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่มีตรงกันทั้งภาษาไทยและภาษาลาว บางครั้งจะมีการใช้ที่ต่างกัน

การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีข้อบกพร่องในเรื่องการสะกดคำ คือ การใช้พยัญชนะผิด การใช้สระผิด การใช้วรรณยุกต์ผิด และการใช้ตัวการันต์ผิด

ABSTRACT

The purposes of this research were to compare the phonological systems of Thai and Lao languages and the errors in Thai writing of Lao students at Kasetsart University.

The study has shown that the phonological differences that can be found between Thai and Lao languages are : 1) There are 21 consonant phonemes in Thai but 20 consonant phonemes in Lao. The consonants /c^h/ and /r/ occur only in Thai, while the consonant /ñ/ occurs only in Lao. 2) There are 11 consonant clusters in Thai, but there are no consonant clusters in Lao. 3) In both Thai and Lao phonology, some of the phonemes are the same but sometimes they have different usage.

The writing of Lao students at Kasetsart University contains errors in spelling. The most frequent types of errors are incorrect use of consonants, vowels, tones, and the karan (์).

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยและภาษาลาวมีลักษณะใกล้เคียงกันมากเนื่องจากอยู่ในตระกูลภาษาเดียวกัน คือ ตระกูลไท (Tai family) ทำให้คนไทยและคนลาวสามารถสื่อสารกันได้เข้าใจแม้ว่าจะใช้ภาษาของตนเองในการสนทนาก็ตาม และเนื่องจากไทยและลาวมีพรมแดนที่ติดกันจึงมีการติดต่อกันในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ปัจจุบันรัฐบาลไทยได้ให้ความช่วยเหลือรัฐบาลลาวในด้านต่างๆ มากมาย ในด้านการศึกษารัฐบาลไทยได้ให้ทุนการศึกษาแก่นักศึกษาจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวเพื่อให้มาเรียน

ในสาขาวิชาต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยทั้งระดับปริญญาตรี และปริญญาโท ถึงแม้ว่าภาษาไทยและภาษาลาวจะคล้ายกันแต่มีรายละเอียดปลีกย่อยที่แตกต่างกัน ดังนั้น นักศึกษาเหล่านี้จึงมีความจำเป็นต้องมาเรียนภาษาไทยเพื่อเตรียมความพร้อมในด้านภาษาไทย ก่อนเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ต่อไป

ปัจจุบันผู้วิจัยสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาลาวในโครงการศึกษาภาษาไทยหลักสูตรเข้ม และพบว่าในการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองให้แก่ชาวต่างชาติจำเป็นต้องมีการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของภาษาทั้งสองคือภาษาของผู้เรียนเองกับภาษาไทย ซึ่งจะมีผลทำให้เห็นความแตกต่างของระบบภาษาทั้งสองอย่างชัดเจน และผู้สอนภาษาไทยสามารถนำผลการเปรียบเทียบนั้นมาประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทยกับภาษาลาว
2. เพื่อศึกษาลักษณะความผิดและความบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาว

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่นักศึกษาลาวในโครงการศึกษาภาษาไทยหลักสูตรเข้ม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ในปีการศึกษา 2536-2537 จำนวน 38 คน
2. ข้อมูลที่ใช้ได้จากแบบฝึกหัดและข้อสอบวิชาภาษาไทยของนักศึกษาลาวในโครงการศึกษาภาษาไทยหลักสูตรเข้ม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทยและระบบเสียงภาษาลาว
2. ทำให้ทราบถึงปัญหาและข้อบกพร่องของการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาว
3. ผู้สอนสามารถนำผลการวิจัยนี้ไปประยุกต์ใช้ในการสอนภาษาไทยแก่นักศึกษาลาวได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

นิยามศัพท์

1. นักศึกษาลาว หมายถึงนักศึกษาในโครงการศึกษาภาษาไทยหลักสูตรเข้ม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2536-2537 จำนวน 38 คน ซึ่งมาเรียนเตรียมความพร้อมทางภาษาไทยก่อนเข้าศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในประเทศไทย

2. ภาษาไทย หมายถึงภาษาไทยมาตรฐานที่ใช้เป็นภาษาราชการของประเทศไทย

3. ภาษาลาว หมายถึงภาษาลาวที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

การตรวจเอกสาร

การเรียนรู้ภาษาของเด็กเริ่มจากครอบครัวขยายไปสู่บุคคลรอบข้างและสังคมชุมชนตลอดจนโรงเรียน เด็กจะเริ่มเรียนภาษาแรกที่บ้าน "ภาษาที่บ้านของเด็กนี้เรียกว่าภาษาแม่" (นิสา ศักดิ์เดชยนต์ และคณะ, 2526 : 9) เมื่อเด็กเรียนรู้ภาษาแม่เป็นภาษาที่หนึ่งเพื่อใช้สื่อสารกันในครอบครัว ในหมู่เพื่อน ในชุมชนจนเกิดความเคยชิน และมีความชำนาญในการใช้ภาษาแม่ แต่เมื่อเข้าโรงเรียนต้องไปใช้อีกภาษาหนึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาที่สอง ทำให้ผู้เรียนนำระบบไวยากรณ์ของภาษาแม่มาใช้ในภาษาที่สอง

การเรียนการสอนภาษาที่สองจะมีปัญหาในทุกประเทศเพราะภาษาแม่จะส่งผลต่อการเรียนการสอนในชั้นเรียน ฟุ้งเฟื่อง เครือตราชู (Foongfuang Kruatrachue, 1960 : 1) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาที่สองว่า "วิธีที่ดีที่สุดและได้ผลที่สุดควรสอนตามหลักภาษาศาสตร์" และได้อธิบาย เพิ่มเติมว่า

> *ครูผู้สอนควรเรียนรู้ลักษณะของภาษาที่จะสอนเพื่อเปรียบเทียบลักษณะภาษาของผู้เรียน อันจะยังผลให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างได้ผล แบบเรียนที่สร้างขึ้นจากผลของการวิจัยและเปรียบเทียบภาษาที่สองคือภาษาที่จะเรียนและภาษาของผู้เรียนจะเป็นแบบเรียนที่ดีที่สุดและได้ผลที่สุดในการเรียนการสอน*

สำหรับผู้เรียนที่พูดภาษาลาวเป็นภาษาแรกที่เรียกว่า "ภาษาแม่" และใช้ภาษาลาวในชีวิตประจำวัน เมื่อต้องมาเรียนภาษาไทยจึงเปรียบได้ว่าภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ก็ย่อมต้องมีปัญหาในการเรียนอันเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่อย่างแน่นอน แม้ว่าภาษาลาวและภาษาไทยจะมีลักษณะใกล้เคียงกันมากจนสามารถสื่อสารกันได้ในขณะที่พูดกันคนละภาษาก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาให้ดีแล้ว จะเห็นว่าภาษาลาวเป็นภาษาที่มีลักษณะแตกต่างกับภาษาไทย จะสังเกตได้ว่าพยัญชนะลาวหลายตัวเขียนต่างกับของไทย เช่น ตัว บ ใบไม้ เขียนเหมือน ข ไข่ของไทย เช่น คำว่า "เบียร์ลาว" ในภาษาลาวจะเขียนเป็น "เขยลาว" (วิวัฒน์ โรจนพิทยากร, 2538 : 230)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. นำข้อมูลทางด้านระบบเสียงภาษาลาวมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างกับข้อมูลทางด้านระบบเสียงภาษาไทย

2. รวบรวมลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนจากแบบฝึกหัดและแบบทดสอบที่ใช้กับนักศึกษาลาวในโครงการศึกษาภาษาไทยหลักสูตรเข้ม มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผลของการวิจัย

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาลาว

ความแตกต่างของระบบเสียงภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาลาวมีดังนี้

1. ภาษาไทยมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 21 หน่วยเสียง ขณะที่ภาษาลาวมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 20 หน่วยเสียง หน่วยเสียงพยัญชนะของไทยที่ไม่มีในภาษาลาวคือ /r/ และ /c^h/ และหน่วยเสียงพยัญชนะของลาวที่ไม่มีในภาษาไทยคือ /ñ/

ตารางแสดงหน่วยเสียงพยัญชนะภาษาลาวและภาษาไทย

ตำแหน่งเสียง / ประเภทเสียง	ภาษาลาว					
	ริมฝีปากทั้งสอง	ริมฝีปากล่าง-ฟันบน	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	คอหอย
หยุด						
สิถิล อโฆษะ	p		t		k	ʔ
ธนิต อโฆษะ	P^h		t^h		k^h	
โฆษะ	b		d			
กึ่งเสียดสี						
สิถิล อโฆษะ				c		
เสียดสี						
ลิ้นแบ อโฆษะ		f				h
ลิ้นห่อ อโฆษะ			s			
นาสิก โฆษะ	m		n	ɲ*	ŋ	
ข้างลิ้น โฆษะ			l			
อัฒสระ โฆษะ	w			j		

ตำแหน่งเสียง / ประเภทเสียง	ภาษาไทย					
	ริมฝีปากทั้งสอง	ริมฝีปากล่าง-ฟันบน	ปุ่มเหงือก	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	คอหอย
หยุด						
สิถิล อโฆษะ	p		t		k	ʔ
ธนิต อโฆษะ	P^h		t^h		k^h	
โฆษะ	b		d			
กึ่งเสียดสี						
สิถิล อโฆษะ				c		
ธนิต อโฆษะ				c^h*		
เสียดสี						
ลิ้นแบ อโฆษะ		f				h
ลิ้นห่อ อโฆษะ			s			
นาสิก โฆษะ	m		n		ŋ	
ข้างลิ้น โฆษะ			l			
ลิ้นกระดก โฆษะ			r*			
อัฒสระ โฆษะ	w			j		

หมายเหตุ เครื่องหมาย * แสดงถึง หน่วยเสียงพยัญชนะที่แตกต่างกัน

2. หน่วยเสียงพยัญชนะต้นที่ใช้ต่างกัน

2.1 หน่วยเสียงพยัญชนะที่มีในภาษาลาว แต่ไม่มีในภาษาไทย มี 1 หน่วยเสียง คือ /ñ/ ในภาษาไทยจะออกเสียงเป็น /j/ มีทั้งคำที่เขียนด้วยพยัญชนะ ญ และ ย ดังนี้

ไทย		*ลาว*	
/ja:^{3}/	*ย่า*	/ña:^{1}/	*ญา*
/jiŋ^5/	*หญิง*	/ñiŋ^5/	*หญิง*

2.2 หน่วยเสียงพยัญชนะที่มีในภาษาไทย แต่ไม่มีในภาษาลาว มี 2 หน่วยเสียง คือ /c^h/ และ/r/ เสียงพยัญชนะ /c^h/ ในภาษาไทย ภาษาลาวใช้ /c/ หรือ /s/ แทน เช่น

ไทย		ลาว	
/c^hi:k^2/	ฉีก	/ci:k^2/	จีก
/c^ha:ŋ^4/	ช้าง	/sa:ŋ^3/	ซ่าง

เสียงพยัญชนะ /r/ ในภาษาไทย ภาษาลาวใช้ /l/ หรือ /h/ แทน เช่น

ไทย		ลาว	
/rot^4/	รถ	/lot^4/	ลด
/ra:k^3/	ราก	/ha:k^3/	ฮาก

2.3 หน่วยเสียงพยัญชนะที่ภาษาไทยและภาษาลาวมีตรงกันแต่ใช้ต่างกัน โดยอาจใช้เสียงที่มีที่เกิดร่วมกันหรือมีที่เกิดใกล้กันแทน เช่น /k^h/-/k/;/p^h/-/k^h/, /f/;/t/-/k/;/t^h/-/t/,/m/;/d/-/b/;/n/-/p/,/h/;/j/-/c/;/l/-/m/ เช่น

ไทย		ลาว	
/k^hiaw^1/	เคียว	/kiaw^4/	เกี้ยว
/p^hot^2/	ผด	/fot^5/	ฝด

3. หน่วยเสียงพยัญชนะสะกดที่ใช้ต่างกัน

หน่วยเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาไทยและภาษาลาวตรงกัน ได้แก่ /-p/, /-t/,/-k/,/-m/,/-n/,/-ŋ/,/-w/,/-j/,/-ʔ/ แต่มีพยัญชนะสะกดบางตัวที่ใช้ต่างกัน ได้แก่ /-k/-/-ŋ/;/-t/-/-n/;/-m/,/-n/ เช่น

ไทย		ลาว	
/ha:ŋ^5 kut^2/	หางกุด	/ha:ŋ^5 kun^3/	หางกุ้น
/lɯ:m^1/	ลืม	/mɯ :n^4/	มื้น

4. ภาษาไทยมีเสียงพยัญชนะควบกล้ำ 11 หน่วยเสียง ได้แก่ /pl-/,/pr-/, /p^hl-/,/p^hr-/,/tr-/,/kl-/,/kr-/,/kw-/,/k^hl-/,/k^hr-/ และ /k^hw-/ แต่ภาษาลาวไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะควบกล้ำเลย เสียงควบกล้ำที่มีในภาษาไทยภาษาลาวจะออกเสียงเป็นลักษณะต่างๆ ดังนี้

4.1 ลดเสียงควบ /l/, /r/, /w/

ไทย		ลาว	
/kla:ŋ^1/	กลาง	/ka:ŋ^1/	กาง
/k^hlɔ:ŋ^1/	คลอง	/k^h ɔ:ŋ^4/	ค้อง
/kwian^1/	เกวียน	/kian^1/	เกียน

4.2 เสียง /k/,/p/ ที่ควบกับ /r/ หรือ /l/ บางคำจะกลายเป็น /k^h/ และ /p^h/ ตามลำดับ

ไทย		ลาว	
/kra:p^2/	กราบ	/k^ha:p^2/	ขาบ
/pra:p^2/	ปราบ	/p^ha:p^2/	ผาบ

4.3 เสียงพยัญชนะที่มี /w/ควบ ตามด้วยสระ /a/ หรือ /a:/ เสียงสระมักจะกลายเป็นสระ /ua/ ด้วยอำนาจของ /w/ เช่น /kwa-/-/kua-/;/k^hwa-/-/k^hua-/

ไทย		ลาว	
/kwa:^{2}/	กว่า	/kua^5/	กั๊ว

5. หน่วยเสียงสระภาษาไทยและภาษาลาวมีตรงกันแต่ใช้ต่างกัน มีดังนี้

5.1 การเพี้ยนเสียงสระหน้า เป็นไปในระหว่างสระหน้าด้วยกัน /i/-/i:/; /ɤ/-/ɤ:/;/e:/-/ɤ:/หรือสระหน้ากับสระกลาง /i/-/ɯ/ ตัวอย่าง

ไทย		ลาว	
/pliŋ^1/	ปลิง	/pi:ŋ^1/	ปิง
/k^hit^4/	คิด	/k^hɯt^4/	คืด

5.2 การเพี้ยนเสียงสระกลาง เป็นไปในระหว่างสระกลางกับสระกลางด้วยกัน เช่น /ɯ/-/ə:/ ; /a:/-/ə:/ หรือสระกลางกับสระประสม เช่น /a:/-/ia/,/ua/

ไทย		ลาว	
/sɯk^2/	สึก	/sik^2/	สิก
/k^hɯ:n^5/	ขืน	/k^hi:n^5/	ขีน

5.3 การเพี้ยนสระหลัง เป็นไปในระหว่างสระหลังกับสระหลัง เช่น /u/-/u:/; /u/-/ɔ:/;/u/-/o/ หรือสระหลังกับสระกลาง เช่น /u/-/ɯ/;/u:/-/ɯ/

ไทย		ลาว	
/t^hu:k^2/	ถูก	/t^hɯ:k^1/	ถึก
/k^ho:ŋ^5/	โขง	/k^hɔ:ŋ^5/	ของ

5.4 การเพี้ยนเสียงสระประสม เป็นไปในระหว่างสระประสมกับสระเดี่ยว เช่น /ia/-/i/ หรือ /ɤ:/;/ua/-/o:/ และสระประสมกับสระด้วยกัน เช่น /ua/-/ia/

ไทย		ลาว	
/k^hiaw^3/	เขี้ยว	/$k^hx:w^2$/	แข่ว (ฟัน)
/tua^1/	ตัว	/$to:^1$/	โต

6. ภาษาไทยและภาษาลาวมีจำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงเท่ากัน คือ (1) เสียงสามัญ (2) เสียงเอก (3) เสียงโท (4) เสียงตรี (5) เสียงจัตวา แต่เสียงวรรณยุกต์ของภาษาไทยและภาษาลาวมิได้ตรงกันเสียงต่อเสียง ดังจะได้เปรียบเทียบให้เห็นต่อไปนี้

ตารางแสดงการแตกตัวของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยและภาษาลาว

	A	B	C	DL	DS
1	(5)				
2		(2)	(3)	(2)	(2)
3	(1)				
4		(3)	(4)	(3)	(4)

วรรณยุกต์ภาษาไทย

	A	B	C	DL	DS
1			(3)		
2	(5)	(2)		(3)	(5)
3			(4)		
4	(1)			(4)	(2)

วรรณยุกต์ภาษาลาว

ความผิดและความบกพร่องด้านการเขียนภาษาไทย

ในด้านการเขียนนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาความบกพร่องในด้านการเขียนสะกดการันต์ พบว่าลักษณะข้อบกพร่องในการสะกดการันต์ที่ปรากฏในข้อมูลการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาว มี 4 ประเภท คือ

1. การใช้พยัญชนะผิด

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้พยัญชนะผิดแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับพยัญชนะต้น

พยัญชนะต้นที่เขียนผิดพลาดแบ่งเป็น 2 ชนิด คือ

1.1.1 พยัญชนะเดี่ยว

ภาษาไทยมีรูปพยัญชนะ 44 รูป แต่มีเสียงพยัญชนะ 21 หน่วยเสียง รูปพยัญชนะต้นที่มีเสียงซ้ำกันหรือใกล้เคียงกันมีอยู่มาก แต่ภาษาลาวจะใช้เสียงเดียวต่อพยัญชนะตัวเดียว เช่น ตัวอักษร ส ศ ษ ของไทย ลาวใช้ตัว ส ตัวเดียว นอกจากนี้เสียงพยัญชนะต้นในภาษาไทยและภาษาลาวมีจำนวนไม่เท่ากัน บางเสียงมีในภาษาไทยแต่ไม่มีในภาษาลาว เช่น /r/ และ /c^h/ มีในภาษาไทย แต่ไม่มีในภาษาลาว ดังนั้นเมื่อมาเขียนคำไทยจึงเขียนผิด ตัวอย่างการใช้พยัญชนะต้นผิดพลาดมีดังนี้

ช-ส ใช้ ช เป็นพยัญชนะต้นแทน ส

ชดชื่น (สดชื่น)

ช-ซ ใช้ ช เป็นพยัญชนะต้นแทน ซ

ชื้อของ เด็กชน ผอมโช สามปีช้อน

1.1.2 พยัญชนะประสม

1.1.2.1 อักษรควบ แบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ

ก. อักษรควบแท้มีที่ผิดดังนี้

ไม่ใช้พยัญชนะควบ ร ในคำที่ควรใช้

คั้งแรก เคื่องมือ

คอบครัว ทุกคั้ง พ้อมกับ

ไม่ใช้พยัญชนะควบ ล ในคำที่ควรใช้

ดังก่าว ปกคุม แลกเปี่ยน

ใช้พยัญชนะควบ ร ในคำที่ไม่ควรใช้ เช่น *ร่างกราย*

ใช้พยัญชนะควบ ล ในคำที่ไม่ควรใช้ เช่น *เกลี่ยวข้อง*

ข. อักษรควบไม่แท้มีที่ผิดดังนี้

เปลี่ยนเสียงอักษรควบไม่แท้เป็นเสียงอื่น

ซ-ช เปลี่ยน ซ เป็น ช เช่น *หาดชาย*

ส-ช เปลี่ยน ส เป็น ช เช่น *เช็ดการอบรม*

ไม่ใช้พยัญชนะควบ ร ในคำที่ควรใช้

เขาพูดเรื่องจิง ส้างบ้าน

สะน้ำ เส็ดการอบรม

1.1.2.2 อักษรนำ อักษรนำมีที่ผิดดังนี้

ใช้สระ ะ ในพยางค์แรก

สะถานที่ *พะยาธิ* *ขะนม*

ใช้สระ ะ ในพยางค์แรก และใส่ ห นำหน้าพยางค์ที่สอง

สะหนาม *ขะหนม* *ตะหลอด*

ใช้ ห นำหน้าพยางค์

พูดเหล่าเรื่อง (เล่า) *สุนัขหวิ้งไล่กัด (วิ่ง)*

สุนัขออกมาไหล่ (ไล่)

ใช้ ห นำหน้าพยางค์ที่สอง

สนุกสหนาน *สำเหร็ด* *ยึดหมั้น*

ไม่ใช้ ห นำหน้าพยางค์

เด็กคนนึง *เขายุดเรียน*

นอนนุนหมอน *พวกเขาเล่านั้น*

ใช้ อ นำหน้าพยางค์

อายุอยืน (อายุยืน)

ตัดพยัญชนะตัวที่สองออก

ของสองสิ่งเหือนกัน (เหมือน)

ดอกกุหาบ *(กุหลาบ)*

ไม่ใช้ อ นำหน้าพยางค์

อดยาก *(อดอยาก)*

ยากได้ *(อยากได้)*

เปลี่ยนพยัญชนะตัวแรกเป็นพยัญชนะตัวอื่น

ผู้ยญิง *(ผู้หญิง)*

เปลี่ยนพยัญชนะตัวที่สองเป็นพยัญชนะอื่น

วัวกินหย้า *(หญ้า)*

1.2 ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับพยัญชนะสะกด

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับพยัญชนะสะกดคือใช้พยัญชนะสะกดผิดตัว เนื่องจากพยัญชนะสะกดในภาษาไทยมี 8 มาตราคือ กก กด กบ กง กน กม เกย เกอว รูปพยัญชนะสะกดที่ออกเสียง ในมาตรา กก กด กบ และ กน มีอยู่มาก จึงใช้สับสน

กันได้ เพราะในภาษาลาวการเขียนพยัญชนะสะกด ทั้ง 8 มาตรา จะเขียนโดยใช้พยัญชนะ กก-ก, กด-ด, กบ-บ, กง-ง, กน-น, กม-ม, เกย-ย, เกอว-ว คือจะใช้พยัญชนะสะกดตรงตามเสียงของแต่ละมาตราเท่านั้น

พยัญชนะสะกดที่ใช้สับสนกันมีดังนี้

ใช้พยัญชนะสะกดแม่ **กก** สับสน

สามักคี	*(สามัคคี)*
มะละกอสุข	*(มะละกอสุก)*

ใช้พยัญชนะสะกดแม่ **กด** สับสน

อากาด	*(อากาศ)*
โหย	*(โหด)*

ใช้พยัญชนะสะกดแม่ **กบ** สับสน

สุขภาบ	*(สุขภาพ)*

ใช้พยัญชนะสะกดแม่ **กน** สับสน

ทำบุน	*(ทำบุญ)*
คุนค่า	*(คุณค่า)*

2. การใช้สระผิด

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้สระผิด แบ่งเป็น 5 ชนิด คือ

2.1 ใช้สระพ้องเสียงแต่ต่างรูป

พ้องเสียงอะ

เสียงอะ อาจจะประวิสรรชนีย์หรือไม่ก็ได้ ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับเสียงอะมีดังนี้

ประวิสรรชนีย์ในคำที่ไม่ควรประ

พะยาธิ	*สะบาย*
สะถานที่	*เยาวะชน*

ไม่ประวิสรรชนีย์ในคำที่ควรประ

สพาน	*ฉนั้น*
สอาด	*ชลอม*

พ้องเสียงไอ

เสียงไอ เขียนได้ 4 แบบ คือ ใอ ไอ ไอย และอัย ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับเสียงไอ มีดังนี้

ใอ-ไอ ใช้ ไอ แทน ไอ

ร้องให้

โตใว

ไอย-อัย ใช้ ไอย แทน อัย

ไชยชนะ

ไอ-ใอ ใช้ ไอ แทน ใอ

บ้านไกล้

ภาคไต้

ไอ-อัย ใช้ ไอ แทน อัย

สไหม

พ้องเสียงอัน

สระ อะ มี น สะกด เขียนไว้ 2 แบบ คือใช้ ร หัน หรือ อัน ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้คำพ้องเสียง อัน มีดังนี้

ร หัน-อัน ใช้ ร หัน แทน อัน

รางวรร

บรรทึก

อัน-ร หัน ใช้ อัน แทน ร หัน

บันดา

บันทุก

2.2 ใช้สระสับสน

ตัวอย่างข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้สระสับสนมีดังนี้

อี-อิ ใช้สระ อี แทน สระ อิ

กี่งไม้ *ตลี่ง*

เออ-เอีย ใช้ เออ แทน เอีย

เสียหาย *(เสีย)*

เบยตราสิงห์ *(เบียร์)*

อิ-อี ใช้สระ อิ แทนสระอี

กิพา *อิกด้วย*

อือ-อึ ใช้สระ อือ แทน สระอึ

เลขหนึ่ง *ลุกขึ่น* *คิดถึ่ง*

อี-เออ ใช้สระ อี แทน เออ

เกีน *(เกิน)*

เดีนเล่น *(เดิน)*

2.3 วางสระผิดที่

วางสระผิดที่ หมายถึง วางรูปสระในตำแหน่งที่ผิด ตัวอย่างการวางสระผิดที่มีดังนี้

วางสระ อิ ผิดที่

กนิข้าว *ก้อนหนิ*

วางไม้หันอากาศผิดที่

ช่วยกนั *แขนหกั*

วางสระ อึ ผิดที่

ทิศเหีนอ *เหีลอเฟือ*

วางสระ อู ผิดที่

หู้น

2.4 ใช้รูปสระผิดไปจากที่ใช้ในภาษาไทย

การใช้รูปสระผิดไปจากรูปที่ใช้ในภาษาไทยหมายถึงการใช้รูปของสระภาษาลาวมาปะปนในการเขียนคำไทยหรือการใช้รูปภาษาไทยไม่ถูกต้อง

เสั้น (เส้น)

เห้น (เห็น)

งูเห่้า (งูเห่า)

เหลัก (เหล็ก)

2.5 ไม่ใส่รูปสระ

ผกสด *(ผัก)*

ตวหนึ่ง *(ตัว)*

3. การใช้วรรณยุกต์ผิด

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้วรรณยุกต์มี 4 ลักษณะ คือ

3.1 ใช้วรรณยุกต์สับสน

ข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการใช้วรรณยุกต์สับสนมีดังนี้

โท-เอก ใช้วรรณยุกต์โท แทน เอก

เช้น (เช่น) เสียงดังลั้น (ลั่น)

วิ้งไล่ (วิ่ง) เพื้อน (เพื่อน)

3.2 วางวรรณยุกต์ผิดที่

ที่ผ่านมา (ที่)

แห่ย (แหย่)

นอ้ง (น้อง)

3.3 ไม่ใส่วรรณยุกต์

เอยปาก (เอ่ย)

สิงของ (สิ่ง)

เคืองมือ (เครื่อง)

3.4 ใช้วรรณยุกต์ในที่ไม่ควรใช้

จึ่ง (จึง) ย่าพิษ (ยาพิษ)

ดั่งนั้น (ดังนั้น)

4. การใช้ตัวการันต์ผิด

ตัวการันต์ คือ พยัญชนะที่มีเครื่องหมายทัณฑฆาตกำกับไม่ให้ออกเสียง ลักษณะข้อผิดพลาดเกี่ยวกับตัวการันต์มี 4 ประเภทดังนี้

4.1 ใช้ตัวการันต์ในคำที่ไม่ควรใช้

เกมส์ (เกม) ประเทศไทน์ (ไทย)

4.2 ไม่ใช้ตัวการันต์ในคำที่ควรใช้

สมบูน (สมบูรณ์) มนุษ (มนุษย์)

4.3 ใช้ตัวการันต์ผิด

ปลาเป็นสัตย์น้ำ (สัตว์)

เจดีต์ (เจดีย์)

4.4 วางตัวการันต์ผิดที่

ฟามร์ (ฟาร์ม)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัยครั้งนี้สรุปผลได้ดังนี้

1. เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยและภาษาลาว

1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยมี 21 หน่วยเสียงดังนี้ /p , t , k , ʔ , p^h, t^h, k^h, b , d , c , c^h , f , s , h , m , n , ŋ , l , r ,w , j /

1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาลาวมี 20 หน่วยเสียงขาดหน่วยเสียงพยัญชนะที่มีในภาษาไทย 2 หน่วยเสียง คือ / c^h/ และ / r / ซึ่งแทนด้วย / s / และ / l / หรือ / h / ตามลำดับ และในภาษาลาวมีหน่วยเสียงพยัญชนะที่ภาษาไทยขาดไป 1 หน่วยเสียงคือ / ñ / ซึ่งภาษาไทยใช้ / j / แทน

1.3 หน่วยเสียงสระของภาษาไทยและภาษาลาวมีตรงกันคือ มี 21 หน่วยเสียง ได้แก่ สระเดี่ยวเสียงสั้น 9 หน่วยเสียง สระเดี่ยวเสียงยาว 9 หน่วยเสียง และสระประสม 3 หน่วยเสียง หน่วยเสียงสระเดี่ยวทั้งสองภาษา ได้แก่ / i , i: , e , e: , χ , χ:, ɯ , ɯ: , ə, ə: , a , a: , u , u: , o , o: , ɔ , ɔ: / และหน่วยเสียงสระประสม ได้แก่ / ia , ɯa , ua /

1.4 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยและภาษาลาวมีจำนวนเท่ากันคือ 5 หน่วยเสียงแต่ต่างกันเล็กน้อยที่ลักษณะของเสียงวรรณยุกต์

ภาษาไทยมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง คือ เสียงวรรณยุกต์สามัญ เสียงวรรณยุกต์เอก เสียงวรรณยุกต์โท เสียงวรรณยุกต์ตรี และเสียงวรรณยุกต์จัตวา

ภาษาลาวมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง คือ

1) เสียงวรรณยุกต์สามัญ ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย

2) เสียงวรรณยุกต์เอก ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย แต่เสียงเอกของภาษาลาวในพยางค์คำเป็นจะออกเสียงต่างไปคือช่วงเวลาการออกเสียงภาษาลาวจะยาวกว่า เพราะเสียงจะไม่ตกในทันทีทันใด

3) เสียงวรรณยุกต์โท ตรงกับเสียงวรรณยุกต์โทของภาษาไทย

4) เสียงวรรณยุกต์ตรี จะออกเสียงสั้นกว่าภาษาไทยและมีหางเสียงเป็นเสียงโท

5) เสียงวรรณยุกต์จัตวา ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทย

2. ความผิดและความบกพร่องด้านการเขียน

ในด้านการเขียนผู้วิจัยพบความผิดและข้อบกพร่องด้านการเขียนแบ่งเป็น 4

ประเภทคือ

2.1 ความผิดเกี่ยวกับการใช้พยัญชนะ ลักษณะของการใช้พยัญชนะผิดปรากฏทั้งในส่วนของพยัญชนะต้นและพยัญชนะสะกด

2.2 ความผิดเกี่ยวกับการใช้สระ มี 5 ประเภท คือ ใช้สระพ้องเสียงแต่ต่างรูป ใช้สระสับสน วางสระผิดที่ ใช้รูปสระผิดไปจากที่ใช้ในภาษาไทย และไม่ใส่รูปสระ

2.3 ความผิดเกี่ยวกับการใช้วรรณยุกต์ มี 4 ประเภท คือ ใช้วรรณยุกต์สับสน วางวรรณยุกต์ผิดที่ ไม่ใส่วรรณยุกต์ และใช้วรรณยุกต์ในที่ไม่ควรใช้

2.4 ความผิดเกี่ยวกับการใช้ตัวการันต์ มี 4 ประเภทคือ ใช้ตัวการันต์ผิด วางตัวการันต์ผิดที่ ใช้ตัวการันต์ในคำที่ไม่ควรใช้ และไม่ใช้ตัวการันต์ในคำที่ควรใช้

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลจากการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาไทยและระบบเสียงภาษาลาวพบว่าแม้ระบบเสียงของทั้งสองภาษาจะคล้ายกันมาก แต่ก็ยังมีส่วนที่ใช้แตกต่างกัน ซึ่งอาจทำให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาลาวได้

2. ผลจากการศึกษาลักษณะความผิดและความบกพร่องด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวพบว่า มีสาเหตุสำคัญ 3 ประการคือ

ก. สาเหตุจากการแทรกแซงของภาษาลาว ได้แก่ การเขียนภาษาไทยโดยเลียนเสียงหรือรูปคำเดิมในภาษาลาว หรือละเลยไม่ใช้วิธีเขียนตามแบบภาษาไทยเนื่องจากภาษาลาวไม่มี เช่น การใช้ตัวการันต์

ข. สาเหตุจากความยากของภาษาไทยเอง ได้แก่ การเขียนอักษรควบอักษรนำ หรือการเขียน < ร > < ล >[1] เนื่องจากระบบเสียงภาษาลาวไม่มีเสียง / r / ในตำแหน่งพยัญชนะต้น แต่จะตรงกับเสียง / h / (Li, 1977 : 142-143) และในตำแหน่งพยัญชนะควบคล้ำก็ไม่มีทั้ง / r / และ / l / (Li, 1977 : 83) เช่น < ปราบ > ตรงกับ < ปาบ > และ < ปลา > ตรงกับ < ปา > เมื่อในภาษาลาวไม่มีเสียงควบกล้ำ / r / และ / l / จึงทำให้นักศึกษาลาวมีปัญหาในการเขียนคำควบกล้ำ < ร > และ < ล > สอดคล้องกับที่ชุติมา ชมดี (2539 : 59) ได้ศึกษาถึงคำควบกล้ำ < ล > ของนักศึกษาลาวจากสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว พบว่า “การใช้รูปเขียน < ร > ที่เป็นการแก้ไข

[1] ใช้เครื่องหมาย < > เพื่อแสดงว่าเป็นรูปเขียน

เกินเหตุสูงกว่ารูป < ล > เพราะเกิดจากความสับสนที่ในภาษาพูดของไทยไม่ออกเสียงควบกล้ำทั้ง / r / และ / l /" และ < ร > เป็นรูปที่คนจงใจใช้เพราะคิดว่าถูกต้องหรือมีศักดิ์ศรีสูงกว่า < ล > (สุธิดา พูลทรัพย์, 2537 : 5)

ค. สาเหตุจากความผิดพลาดของนักศึกษาเองในการพัฒนาการใช้ภาษา ได้แก่ การพลั้งเผลอหรือเลินเล่อในการเขียน หรือการพยายามเขียนในลักษณะแก้ไขเกินเหตุ

สาเหตุของความบกพร่องด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวทั้ง 3 ประการนี้สอดคล้องกับความคิดของ แจ๊ค ซี ริชาร์ดส์ (Richards, 1977 : 172-188) ที่แบ่งข้อผิดทางภาษาเป็น 3 ประเภท คือ "ข้อผิดจากการปะปนระหว่างภาษา ข้อผิดจากความยากในตัวภาษา และข้อผิดจากการพัฒนาภาษาของผู้เรียน"

3. ความบกพร่องในด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาลาวที่พบมีสาเหตุมาจากตัวอักษรของลาว เขียนคล้ายกับภาษาไทยหรือบางตัวเขียนต่างจากภาษาไทย จึงทำให้ผู้เขียนสับสนได้ เช่น

พยัญชนะ

บ ใบไม้ เขียนเหมือน ข ไข่ ของไทย (ᥙ)
ข ไข่ เขียนเหมือนเลข 2 (ᥒ)
ช ช้าง เขียนเหมือนเลข 2 แต่หางวกลงใต้บรรทัด (ᥒ)
น หนู เขียนคล้าย ม ม้าไทย (ᥙ)
ก ไก่ เขียนเหมือน ภ สำเภา (ᥓ)
ค ควาย เขียนเหมือน ถ ถุง (ᥐ)
ด เด็ก เขียนเหมือน ถ ถุง เช่นกันแต่ไม่หยักดูออกโค้งๆ (ᥒ)
เหมือน ด เด็กไทย (ด)
ง งู เขียนเหมือนของไทย แต่ตัวยาวลงใต้ระดับบรรทัด (ᥗ)
ว แหวน เขียนเหมือน อ อ่าง (ᥐ)
อ อ่าง เขียนเหมือนเลข 9 (ᥑ)

สระ

สระ โ-ะ คำที่มีสระโอะลดรูปทุกคำในภาษาลาวจะเขียนเครื่องหมาย ◌̌ (ไม้ก๋ง) บนคำระหว่างพยัญชนะต้นกับพยัญชนะสะกด เช่น งด̌ อ่านว่า งด คด̌

อ่านว่า คด

ไม้หันอากาศ ◌ั สามารถใช้แทนไม้ไต่คู้ได้ เพื่อบังคับให้อ่านเป็นสระเสียงสั้นด้วย เช่น เดัด อ่านว่า เด็ด เตัง อ่านว่า เต็ง

สระ อือ สามารถเขียนบนพยัญชนะต้นคำที่เป็นพยางค์เปิดได้ โดยไม่จำเป็นต้องมี อ เคียง เหมือนภาษาไทย เช่น คื อ่านว่า คือ

สระ ออ ภาษาลาวใช้ ◌ x โดยเขียนไว้บนพยัญชนะ และเขียนเฉพาะคำที่ไม่มีตัวสะกดเท่านั้น เช่น ห◌ x อ่านว่า หอ บ◌ x อ่านว่า บ่อ ค◌ x อ่านว่า คอ

สระ เออะ, เออ ภาษาลาวเขียนเป็น เ◌ิ (เออะ) และ เ◌ี (เออ) โดยไม่มี อ เคียง ถ้าไม่มีตัวสะกด เช่น เป◌ิ (เปอะ) เด◌ี (เดอ)

สระ เอีย ภาษาลาวเขียนเป็น เ x ย ใช้กับคำที่ไม่มีตัวสะกดเท่านั้น เช่น เบย (เบีย) เพย (เพีย) ถ้ามีตัวสะกดจะเขียนคล้ายตัว ธ ธงของไทย แต่ส่วนล่างยาวเลยลงใต้บรรทัดคล้ายตัว S เช่น เช่น พSง (เพียง) ขSง (เขียง)

สระ เออ มี ย สะกด ภาษาลาวจะเขียนคล้ายสระเอียของไทย เช่น เอีย (เอย) เขีย (เขย) เปีย (เปย)

สระ อัวะ และ อัว ภาษาลาวจะใช้รูป ◌ัวะ และ ◌ัว ตามลำดับ เช่น บ◌ัว (บัว)

สระ เอือ ภาษาลาวจะใช้รูป เ◌ือ เขียนได้ทั้งคำที่มีตัวสะกดและไม่มีตัวสะกด เช่น ตาเสือ (ตาเสือ) เมือง (เมือง) เลือก (เลือก)

บรรณานุกรม

ชุติมา ชมดี. 2539. "การเขียนคำควบกล้ำ < ล > ของนักศึกษาจากสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว," **ภาษาและภาษาศาสตร์** 25 : 1 (กรกฎาคม-ธันวาคม) : 59-65.

นิสา ศักดิ์เดชยนต์, ยุพา ส่งศิริ และใจเอื้อ บูรณะสมบัติ. 2526. **ภาษาศาสตร์สำหรับครู.** กรุงเทพมหานคร : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู.

เรืองเดช ปันเขื่อนขัติย์. 2539. **เขียนภาษาลาวเบื้องต้น.** กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย.

_____. 2537. **เอกสารประกอบการสอนวิชาการอ่านภาษาลาวเบื้องต้น (LCLG577).** นครปฐม : สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล. (อัดสำเนา)

วิวัฒน์ โรจนพิทยากร. 2538. "เรียนรู้ภาษาลาว." **แพทยสภาสาร** 24 : 4 (ตุลาคม-ธันวาคม) : 229-231.

ศึกษาธิการและกีฬา, กระทรวง. 2532. **แบบเรียนภาษาลาว ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.** เวียงจันทน์ : วิสาหกิจการพิมพ์.

สุธิดา พูลทรัพย์. 2537. "การแปรตามวัจนลีลา (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำในภาษาไทยกรุงเทพฯ ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีอยุธยา." วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตร์ มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Foongfuang Kruatrachue. 1960. "Thai and English : A Comparative Study of Phonology for Pedagogical Application." Ed.D. dissertation, Indiana University.

Li, Fang-Kuei. 1977. **A Handbook of Comparative Tai.** Honolulu : The University Press of Hawaii.

Richards, J. C and Long, M. N. 1977. **Breakthrough.** Kuala Lumpur : Oxford University Press.